

БѢЖКО и ... още нѢщо

отъ Славѣ Езеровъ

(9)

— Чухме, господарю! — отвърнали по-корно таралекитѣ.

— Господарю — ще викате вече на Зайчето. Сега вземете си колата и я натоварете съ тия зелки. Когато сте готови, извикайте господаря си Заю-Баю.

— Слушаме! — поклонили се таралекитѣ.

Завело джуджето Зайчето въ тѣхната кѣшичка и го нагостило хубавичко.

Като ядело лакомо Зайчето, джуджето го разглеждало съ любопитство. Когато видѣло, че Зайчето нѣма уши, то едва сдържало своя смѣхъ. Но най-после не устояло и го запитало:

— Зайченце, прощавай, че те питамъ, — но кажи ми, къде сѣ ти ушитѣ? Да не си ходило на война?

— О, не. Така съмъ се родило. Но криво ли съмъ азъ, та всички зайци въ гората ми се присмиватъ.

— Господарю Заю-Баю, колата е готова, заповѣдайте, — поклонилъ се най-големия таралежъ предъ Зайчето.

— Тогава да вървимъ, че капитанъ Смѣшенъ Смѣшко ще ме наклевети на вѣлка.

Затичало се Зайчето, но какво да види: количката безъ колелета.

— Но какъ ще занесе зелкитѣ, когато колата нѣма колела? — запитало Зайчето загрижено.

— Има, има! — обадило се джуджето. Хайде, седни върху грамадата зелки и извикай: „Ежко-таралежко, ходомъ маршъ!“ и ще видишъ какъ колата ще забърза къмъ

твоитѣ другари.

Свило рамене зачудено Зайчето, скочило на колата и се провикнало съ тънко гласче: — Ежко-таралежко, ходомъ маршъ!

И какво да види Зайчето: — четиритѣ таралежа се свили на кълба около оситѣ на колата и колата трѣгнала бързо напредъ.

Зачудило се Зайчето, като видѣло колко хубаво се въртятъ колелетата—таралежи. Нищо не ги спирало. Нито камънитѣ, нито калѣта. Бодлитѣ имъ се забивали въ земята и се изкачвала колата бързо по баиритѣ и още по-бързо слѣзли по надолнището.

— Стой, Ежко-таралежко! — извикало гордо-гордо Зайчето, като спрѣло предъ дружината.

Всички гледали чудната кола на Зайчето пълни съ зелки и клатели глава.

Най-сетне Смѣшенъ-Смѣшко се провикнало:

— Добре дошелъ, Заю-Баю. Отиде като страхливецъ, а се връщашъ като царъ. Каква е тази работа?

— Хайде, вмѣсто да се присмивате на Зайчето, помогнете да сваля зелкитѣ — обадило се Бѣжко.

— Нѣма нужда! — отсѣкълъ горещо Заю-Баю. Ежко-таралежко, първи, втори, трети и четвърти, занесете зелкитѣ горе при огъня, дето е седнала готвачката Баба-Меца.

Едва изрекло тия думи Зайчето и четиритѣ колела-таралежи запренасяли зелкитѣ къмъ готвачката баба Меца.

А Заю-Баю се поклонилъ предъ Смѣшенъ Смѣшко и проговорилъ:

(Следва)

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Трайко Симеоновъ

Роденъ е презъ 1886 г. въ гр. Шуменъ. Учителствувалъ е дълги години въ Шуменъ и София. Издалъ е книгитѣ: „Златното момиче“, „Златни облачета“, „Народни залъгалки“, „Нашата гора“, „Детско утро“ — сборникъ за детски забави, „Кой кого уплаши“ и „Горски теменужки“. Трайко Симеоновъ е единъ отъ най-даровититѣ и най-сърдечни детски писатели, затова е толкова таченъ и обичанъ отъ българскитѣ деца. Сега той е редакторъ на в. „Въздържателче“.

60-години свободна България

отъ Н. П. Камчийски

е най-новата книга, въ която малтъкъ и голѣмъ ще намѣрятъ ценно историческо четиво.

За нашитѣ читатели 40 лв. Доставка:

А. Д. „Периодиченъ печатъ“

ул. „15 Ноемврий“, 5 — София.

Още не издума и разцѣпи
мѣлния дървото, подъ което
скритъ бѣ той съ измокреното стадо.
Огненъ водопадъ блѣсна въ очитѣ
и гърмежъ му заглуши ушитѣ.

*

Дѣждътъ шуми въ листата, като кошерь
и капкитѣ звѣнтятъ, като пчели,
до дѣнерътъ отъ мѣлния разтрошенъ
припаднало козарчето лежи.

— Свести се, Бойко! лае Шаро,
опомни се и стани,
че къмъ нашата кошара
се разбѣгаха козитѣ
самъ — сами.

Господарѣтъ ще се кара,
ти стани и козитѣ
срѣдъ горитѣ догони!

Той чува лай, като насънь
и трие съ прѣститѣ очи;
въ гърди ударено отъ грѣмъ
дървото охка и гори.

Става Бойко: — Да вървимъ,
пакъ сме живи, братко мой!

Шаро маха му съ опашка
и полайва: — Да вървимъ!

Изкаляни се връщатъ
къмъ старата кошара
и Бойко се обръща
козицитѣ да брой,
но колкото на прѣсти
ги смѣта и пресмѣта
все три кози отъ броя
не стигатъ, Боже мой!

Богданъ Овесянинъ

КОЗАРЧЕ

поема за деца (3)

— Козитѣ ли си пакъ изгубилъ?
козарѣтъ го посрѣща съ бой
и тежкиятъ юмрукъ забуха
по нашия любимъ герой;
то бѣха удари тѣй зли,
че спомни ли си ги, се стрѣска,
усѣща още да боли
и по мѣстата се почесва.
— Върви сега и намѣри
изгубенитѣ три кози!

Бойко срѣща разбойници

Долинитѣ залѣзватъ
и ставатъ по-дълбоки
и тъмнината пие
последнитѣ зари,
а вечерѣта минава
по звезднитѣ мостове
и спира въ планината
спокойно да преспи.
По синитѣ ѣ кждри
отъ вѣтъра развѣни
разцѣвватъ като пѣпки
малинови звезди,
слѣдъ тихитѣ ѣ стѣпки
хайдушкитѣ балкани
като стада прибиратъ
вечернитѣ гори.
Прелитатъ самодиви
въ потоцитѣ пѣнливи
и кжпятъ се и плискатъ

студенитѣ вѣлни,
луната се издига
надъ клонитѣ шумливи
и шепне, като майка:
— заспи, гора, заспи!

*

Кой въ нощѣта сега върви
и подсвирква, за да има
въ тия горски самоти
пѣсенѣта си за дружина?
Бойко иде да намѣри
срѣдъ горитѣ почернѣли
изостаналитѣ вчера
три изгубени кози.
Пиле въ клонитѣ изписка,
изрѣмжа и звѣръ разлютенъ,
надалеко и наблизко
храсталактѣ оживѣ —
вѣлци ли оттамъ налитатъ
или крять се хайдуги?
Вѣтърътъ изхвъркна съ пискъ
и въ гората пропѣлзѣ.

*

Отъ страхъ ще си глѣтне езика детето,
да бѣга ли? — чака го бой;
уловилъ хайдушката дива пжтека
минава завой слѣдъ завой.
Рѣката бѣлѣе и въ нея пристѣпя
луната, разплѣла коси.
Дали самодивитѣ тамъ се не кжпятъ
или сѣжъ пѣкъ дяволи зли?
Вѣлнитѣ се гонятъ и пѣната блика
подъ бѣли момински рѣце
и Бойко дочува русалки да викатъ:
— При насъ ще те вземемъ дете!

(Следва)